

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14454/2024
10.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Владимир Слијепчевић, адвокат из ..., против туженог Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво града Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6217/23 од 06.03.2024. године, у седници одржаној 10.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6217/23 од 06.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2524/21 од 20.09.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде за експроприсану непокретност 4/6 идеалних делова катастарске парцеле .., површине 637м² уписане у лист непокретности број .. КО Звездара исплати 13.250.424,00 динара и то сваком од тужилаца по 6.625.212,00 динара са законском затезном каматом од 20.09.2023. године као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужени да плати тужиоцима законску затезну камату на износ од 13.250.424,00 динара од 22.09.2021. до 19.09.2023. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да солидарно тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати 818.766,00 динара са законском затезном каматом од дана кад наступе услови за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6217/23 од 06.03.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2524/21 од 20.09.2023. године у ставовима првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде Закона о парничном поступку се у ревизијским наводима посебно не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у листу непокретности број .. КО Звездара уписани као сувласници кат. парц. .. са обимом удела сваког од тужилаца од по 2/6 удела. У поседовном листу констатовано је постојање објекта – улице у површини од 637м², а као ималац права на објекту је уписан Град Београд, ради чега је утврђено да је изградњом ... улице у Београду дошло до заузимања предметне парцеле у површини од 637м². Решење о експропријацији земљишта није донето а процењена тржишна вредност предметне парцеле, која процена је извршена преко прибављања извештаја Пореске управе, износи 31.251,00 динара по м² за градско грађевинско земљиште.

При овако утврђеном чињеничном стању, полазећи од одредбе чл. 11, 41. и 42. Закона о експропријацији, члана 58. Устава Републике Србије, члана 10. Закона о јавној својини, Протокола број 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, као и члана 8. став 2. тачка 1. Закона о главном граду, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужилаца. Закључио је да у овом случају дошло до фактичке експропријације. Пропустом општине односно Града Београда овде туженог, дозвољена је изградња објекта од јавног интереса – улице на земљишту које није било формално експроприсано и које се због изградње не може користити од стране лица који су уписани као власници. Трајним заузимањем непокретности тужени је извршио фактичко изузимање без спровођења одговарајућег управног акта. Потраживање накнаде за ово земљиште не застарева, па како није одређена накнада решењем надлежног органа у управном поступку то је суд надлежан да одлучује о тужбеном захтеву тужилаца. Суд није прихватио истицање приговора недостатка пасивне легитимације на страни туженог Града Београда налазећи да је чланом 8. став 2. тачка 1. Закона о главном граду предвиђено да Град Београд врши надлежност и општине и града утврђене Уставом и законом, а између осталог и да „уређује и обезбеђује обављање послова који се односе на изградњу, реконструкцију, одржавање и управљање јавним и некатегорисаним путевима на територији града Београда, осим државних путева и ауто-путева којима управља јавно предузеће односно од стране Републике Србије и оснива јавна предузећа за обављање делатности управљања јавним путевима који су у надлежности града Београда. Сходно томе и члану 10. Закона о јавној својини произлази да управљање назначеним објектом, тј. улицом врши град Београд те је исти стога пасивно легитимисан у овој парници. Висину накнаде првостепени суд је утврдио прибављањем извештаја од стране Пореске управе.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда, налазећи да је правилно одлучено када је усвојен тужбени захтев тужилаца.

По оцени Врховног суда, одлуке нижестепених судова су засноване на правилној оцени утврђених чињеница и правилној примени материјалног права. Спорно земљиште се у Служби за катастар непокретности води у одређеној квоти на тужиоце. Исто је фактички одузето и на лицу места је урађена улица. Никаква накнада ни правним претходницима ни тужиоцима није исплаћена за одузету парцелу, па су

нижестепени судови правилно применили одредбе чл. 11, 41. и 42. Закона о експропријацији, члана 58. Устава Републике Србије, као и члан 1. став 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода. У конкретном случају изостала је одлука надлежног органа којом би био утврђен јавни интерес за експропријацију, али корисник земљишта не може трпети штетне последице што надлежни орган није спровео управни поступак и донео решење о изузимању земљишта из поседа које је било основ за исплату накнаде за изузето земљиште. На овакав начин тужиоцима је повређено право на имовину гарантовано чланом 58. Устава Републике Србије и цитираним чланом протокола уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода, па тужиоци имају право на накнаду за одузету имовину. Правилно је од стране нижестепених судова опредељена висина износа која је утврђена путем прибављања извештаја Пореске управе. Неосновани су наводи из ревизије туженог да на страни туженог стоји недостатак пасивне легитимације јер тужиоци нису доказали да је тужени био инвеститор наручилац односно извођач радова којим је извршено заузимање спорне катастарске парцеле а ово из разлога што су нижестепени судови те наводе ценили у току првостепеног поступка и у току одлучивања о жалби и о не прихватању тих навода дали су правилне разлоге које у свему прихвата и ревизијски суд. Разлози који су дати у нижестепеним одлукама су јасни и засновани на правилној примени материјалног права.

Из напред изнетих разлога применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић